

[Schovelin.]

Tid udstedte her i Landet med en ganske tilsvarende Begrundelse som den, Art. 4 Nr. 4 giver, nemlig Forbud eller Restriktioner udstedte „for at beskytte den offentlige Sundhed“, ikke længer vil slaa til paa Grund af den Formulering, Art. 4's Begyndelse har faaet. Siden Henvisningen til Sundhedsfaren i saa Henseende skete her i Landet, er det frosne argentinske Kød indført i England i stedse stigende Mængde; fra 1885 til 1929 er saaledes Kvantum vokset fra 73 000 Tons til 889 000 Tons. Man vil derefter vanskeligt her i Landet kunne opretholde den Fiktion, at den Vare, som det store engelske Marked, der jo dog ogsaa beskytter sine Indbyggere i sanitær Henseende, kan indføre i saa store Mængder, skulde være skadelig for Sundheden her i Landet. Det vil netop være et af de Tilfælde, hvor man straks vil sige, at det er *disguised restriction*. Derfor mener jeg, at der alligevel fra dansk Side vil udkræves nogen Forsigtighed med Hensyn til at gaa ind paa denne Konvention. Jeg skal i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, at den Verdensstat, jeg nævnte før, de Forenede Stater i Amerika, har taget et særdeles betydeligt Forbehold, som jeg tror, man skulde have taget fra dansk Side, saa snart de nordamerikanske Fristater tog det, nemlig det, at Konventionen ikke skal angaa „de deltagende Landes Tarif- og Traktatsystemer eller Forholdsregler, som tages for at sikre Anvendelsen deraf, herunder de Forholdsregler, der er bestemt til at opveje Virkningerne af Dumping, Præmier, Subventioner, illoyale Metoder eller Handlinger med Hensyn til Udenrigshandel, urigtig Værdiangivelse eller Diskrimination“. Et saadant vidtgaende Forbehold vilde det vel have været rigtigt for os at slutte os til; naar de Forenede Stater kan gøre det, kan vi vel ogsaa. For øvrigt kaster det et skarpt Lys over, hvorledes de Forenede Stater ser paa hele denne Traktat. Naar de foruden de specielle Undtagelser, som Traktaten hjemler, har taget saa store og vigtige Forbehold, skulde man mene, at der, hvor det for os er allervigtigst i Handelssamkvem at fremkalde en saadan Gensidighed ved Undertegningen, at vi kan faa nogen Nytte af det, er de Forenede Stater i Nordamerika, som ellers ikke vil kunne ventes at yde os nogen virkelig Ækvivalent for vor Venlighed overfor de amerikanske Indførsler.

Nu er det jo saa, hvad man ikke maa forglemme, at dansk Landbrugsudførsels Historie i den sidste Menneskealder handler om det ene Indførselsforbud fra Udlandets

Side efter det andet. Snart har der været Indførselsforbud mod Svin, snart mod bestemte Sorter af Svin, saa har der været Forbud mod Indførsel af Hornkvæg, saa mod Heste, en hel Række af Tilfælde. Og saa er det naturligvis rigtigt, at det netop derfor kan være af stor Interesse for os, at de andre forpligter sig til ikke at gøre det mere. Men Prisen, vi betaler derfor, er den, at vi for vort Vedkommende paa ny giver Afkald paa et af de faa toldpolitiske Vaaben, der endnu er tilbage i vort Arsenal. Den højtærede Udenrigsminister sagde, at regulerende Politik paa disse Omraader, paa vor internationale Handels Omraade, ikke længer er nødvendig; den var nødvendig, den Gang, det radikale Ministerium sad, nu er den ikke mere nødvendig. Ja, jeg er saa kætersk at mene, at den ingenlunde var nødvendig i det Omfang, hvori det radikale Ministerium i sin Tid under Krigen gennemførte den, men at vi havde klaret os særdeles godt i mange Tilfælde netop uden alle disse Restriktioner. Men noget andet — og saaledes er jeg altsaa af en anden Opfattelse end den højtærede Udenrigsminister — noget andet gælder med Hensyn til den Periode, vi nu er kommet ind i, hvor ethvert Land haardhændet benytter alle de handelspolitiske Vaaben, som er det til Tjeneste. Imidlertid har baade Ministeren og den ærede Ordfører for Venstre rigtigt gjort opmærksom paa, at selve Konventionen, eller Tillægskonventionen er det vel, rummer en Slags Sikkerhedsventil, nemlig i sin Artikel C., hvor der staar, at ethvert Land, der tiltræder, har Lov til for sit Vedkommende at gøre Konventionens eventuelle Ikrafttræden betinget af Ratifikation fra visse Staters Side; der nævnes 14, og disse 14 Stater er saa at sige alle dem, der er af stor handelspolitisk Betydning for os, det er Lande, som vi netop staar i regelmæssig og levende Handelsomsætning med. Jeg skal saaledes nævne Czekoslovakiet, Frankrig, Italien, de Forenede Stater i Nordamerika, Polen, Svejts, Storbritannien, Tyskland og Østrig — som det høje Ting vil se, netop de Stater, som det kommer an paa. Derfor er det i og for sig en god Ting, at man vil opsætte Ratifikationen til et senere Tidspunkt. — saaledes har jeg forstaaet den højtærede Udenrigsminister — og altsaa, inden man skrider til den definitive Overlevering af Ratifikationsinstrumentet, paa ny drøfte Sagen med det udenrigspolitiske Nævn. Men jeg formaar ikke at se, hvorfor man ikke kan indføre dette i selve Forslaget til Rigsdagsbeslutning.